

Arrest

nr. 49 606 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 oktober 2006 komt verzoeker van Iraakse nationaliteit aan op de nationale luchthaven te Zaventem vanuit Athene.

Op 2 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 oktober 2006 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 26 oktober 2006 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten in toepassing van artikel 10.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 10 november 2006 gaan de Griekse autoriteiten akkoord met de overname van verzoeker.

Op 20 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 20 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 28 december 2006 wordt verzoeker overgedragen aan Griekenland.

Op 23 maart 2010 dient verzoeker, onder een *alias*, in België een asielaanvraag in.

Op 30 maart 2010 dient verzoeker, onder zijn ware identiteit, een asielaanvraag in.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat uit de vergelijking van de vingerafdrukken (printrak) wordt vastgesteld dat beide asielaanvragen werden ingediend door dezelfde persoon, zijnde verzoeker.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 28 december 2006 geregistreerd werd in Athene, Griekenland.

Op 9 april 2010 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Griekenland wordt, bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties, op basis van artikel 20, § 1, b van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 16 juli 2010 meegedeeld aan de Griekse instanties.

Op 16 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 16 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M. M. J. S. (...)

geboren te(...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag ingediend heeft,

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 30/03/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 23/03/2010 in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25/11/1980.

Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan in België op 05/10/2006. Toen bleek Griekenland de verantwoordelijke lidstaat en betrokkene werd op 28/12/2006 naar Griekenland gerepatrieerd. Uit het Eurodacverslag van 30/03/2010 blijkt dat betrokkene bij aankomst op de luchthaven van Athene op 28/12/2006 een asielaanvraag indiende.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 01/04/2010 dat hij na die asielaanvraag in Griekenland, daar heeft verbleven tot 22/11/2009. Hij verklaart dat hij toen naar Irak is teruggekeerd via Beiroet per vliegtuig. Hij beweert dat hij Irak vervolgens terug heeft verlaten op 13/03/2010 en via Turkije en voor hem onbekende landen met de vrachtwagen naar België is gereisd waar hij op 23/03/2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene beweert dus voor meer dan drie maanden het grondgebied van de lidstaten te hebben verlaten, waardoor de verantwoordelijkheid van Griekenland zou zijn opgehouden te bestaan volgens art 16.3 van de Dublin Verordening. Betrokkene staft zijn bewering met documenten die zouden moeten aantonen dat hij Griekenland heeft verlaten op 22/11/2009 en in Arbil, Irak zou zijn aangekomen op 23/11/2009. Hierbij moeten twee zaken worden opgemerkt. Ten eerste dienen een aantal bemerkingen te worden gemaakt met betrekking tot de voorgelegde documenten. Betrokkene legt een bevestigingsmail (dd 20/11/2009) voor van de vlucht van Athene naar Beiroet op 22/11/2009 en een bevestiging van de vlucht van Beiroet naar Erbil op 22/11/2009. Betrokkene legt eveneens een boarding pass voor van de vlucht van Beiroet naar ? (niet ingevuld) op 23/11/2009, Dit zijn enkel documenten die bevestigen dat betrokkene een vlucht heeft gereserveerd, maar niet aantonen dat hij effectief de vlucht heeft genomen. Bovendien is het ten zeerste opmerkelijk dat op de boarding pass de vluchtdatum 23/11/2009 is, terwijl op de bevestiging van de reservatie als datum van de vlucht 22/11/2009 vermeld staat. Betrokkene legt ook nog een aanvraag voor een paspoort aan de Iraakse ambassade in Athene (dd 03/09/2009) voor. Dit bewijst evenmin dat betrokkene Griekenland heeft verlaten. Verder legt betrokkene een Grieks document (waaruit blijkt dat betrokkene een bepaalde vlucht dient te nemen, en vervolgens vijf jaar het grondgebied van Griekenland niet meer mag betreden) voor afgegeven op 23/11/2009, waarvan betrokkene verklaart dat het afgegeven werd in Erbil. Daarbij dient ook de bedenking te worden gemaakt dat het enigszins vreemd is dat dergelijk document in Erbil zou zijn afgegeven aan betrokkene en niet in Griekenland, Dit doet twijfel ontstaan omtrent de verklaringen van betrokkene. Het enige document waaruit de het daadwerkelijke vertrek uit Griekenland en aankomst in Irak zou kunnen aantonen is de laissez-passer voorgelegd door betrokkene. Echter het betreft een kopie waar onregelmatigheden in zijn vastgesteld (verslag federale politie 25/05/2010 in het administratief dossier). Er werd vastgesteld dat er onregelmatigheden gevonden zijn in de stempels en dat er onregelmatigheden zijn verricht bij het aanbrengen van de foto op het basisdocument. Zoals eerder vermeld betreft het een kopie, echter, de datum van de binnenkomststempel (23/11/2009) is een stempelafdruk in rode inkt, geen kopie. De onregelmatigheden vastgesteld op de laissez-passer doen twijfel ontstaan omtrent de echtheid van de andere documenten en de waarachtigheid van de verklaringen van betrokkene. Er kan bijgevolg niet met zekerheid aangetoond worden dat betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Ten tweede legt betrokkene geen enkel document voor omtrent zijn verklaarde terugkeer naar het grondgebied van de lidstaten, noch een ander document dat zou kunnen aantonen dat betrokkene in Irak was gedurende een periode van meer dan drie maanden. Betrokkene legt enkel documenten voor van zijn vermeende vertrek uit Griekenland naar Irak op 23/11/2009. Betrokkene kan dus geenszins aannemelijk maken dat hij het grondgebied voor meer dan drie maanden zou hebben verlaten, indien betrokkene het grondgebied al zou hebben verlaten, wat evenmin kan worden vastgesteld.

Op basis van bovenstaande elementen werd op 09/04/2010 op basis van art. 16.1c van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een terugnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 23/04/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 20§1c van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 15/07/2010. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is

geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Betrokkene zou een neef en een oom hebben die legaal in België verblijven, echter betrokkene behoort niet tot het gezin zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat hij afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch,...) van deze familie in België. Betrokkene vermeldt geen andere familie elders in Europa. Een behandeling op basis van art 7 of art 15 is derhalve niet aan de orde. In het administratief dossier zijn geen documenten aanwezig die erop wijzen dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.20§1c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)''

Op 22 juli 2010 stelt verzoeker tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt deze vordering bij arrest nr. 46 592 van 23 juli 2010.

Op 27 juli 2010 wordt verzoeker overgedragen aan Griekenland.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad

gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verstrekt door verwerende partij, die ter zitting van 12 oktober 2010 wordt bevestigd door de advocaat van verzoeker, blijkt dat verzoeker op 27 juli 2010 werd teruggeleid naar Griekenland. Het "verslag vertrek" van 27 juli 2010 vermeldt "geslaagd: Betrokkene is zonder verzet vertrokken."

De advocaat van de verzoekende partij deelt ter zitting mee dat het beroep om deze reden zonder voorwerp is geworden.

De Raad stelt vast dat hieruit blijkt dat verzoeker niet langer volhardt in het ingestelde beroep en niet meer getuigt van het rechtens vereist actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET